

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] optrykt som Bilag til den af Folketingsudvalget afgivne Betænkning.

Alt taget i Betragtning har jeg ikke ment, det vilde være forsvarligt i den nuværende Situation at anvende en Del af Sukkerfondens Midler paa den ønskede Maade. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at jeg paa den anden Side har ment at maatte afslaa et Ønske fra Sukkerfabrikkerne gaaende ud paa, at Koncessionsbestemmelsen, hvorefter Maksimums-udbyttet for disse udgør 6 pCt., blev ændret. Medens jeg saaledes ikke i Aar har ment det rigtigt at imødekomme Sukkerroedyrkernes Ønske, har jeg erklæret mig villig til at tage Spørgsmaalet op næste Aar, hvis ogsaa den kommende Høst skulde berede Sukkerroedyrkerne væsentlige Skuffelser.

Med disse Ord anbefaler jeg Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

A. P. Hansen: Da Lovforslaget, saaledes som det ogsaa er udtrykt af den højtærede Handelsminister, kun gaar ud paa en Forlængelse af den nuværende Lov for et Aar, og da der i øvrigt er Enighed om Enkelthederne i Loven, er der ikke Grund for mig til at komme ind paa disse Enkeltheder. Jeg havde tænkt mig at ville omtale det af Handelsministeren berørte Forhold, Sukkerroedyrkernes Ønske, men den højtærede Handelsminister har nu saa udførligt gjort Rede for disses Synspunkter, at det kun vilde blive en Gentagelse, hvis ogsaa jeg fremførte dette.

Jeg synes, jeg maa være enig med Handelsministeren i, at naar man i Overenskomsten har en fast Grundpris og dernæst har et Tantiemeudbytte, som reguleres efter, hvad Virksomheden kan give i Udbytte, ligger Forholdet rigtigt, saa er der ifølge Loven ikke Grundlag for at supplere Tantiemen. Formentlig vil saa Roe-dyrkerforeningen i Fremtiden, naar der skal træffes Aftale om en ny Overenskomst, nye Prisansættelser, sikre sig en anden Ordning, hvis man ikke er tilfreds.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om en Udtalelse, der blev fremsat fra denne Plads sidste Aar, da vi behandlede Loven: at Roe-dyrkerne har maattet tage de onde Aar og de gode Aar, og enkelte Aar har været skæbnesvangre for Roe-produktionen, men man har maattet igennem dem ogsaa. Jeg vil jo dog mene, at selv om Tantiemen bliver 15 Øre mindre, end man har regnet med, er Forholdet ikke af en saa-

dan Beskaffenhed, at man kan betegne det som skæbnesvangert, man maa endda mene, at denne Produktion set i Forhold til Landbrugets øvrige Produktionsgrene vel ikke er den ringeste.

Som sagt, jeg skal ikke yderligere komme ind paa dette Spørgsmaal, men kun paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og til Gennemførelse i det høje Ting.

Johs. Clausen: Siden 1932 har Danmarks Sukkerbehov været sikret ved særlig Lov. Det er sket gennem den hjemlige Produktion og ved Fællesaftaler om Produktion og Salgspris af Melis, og det er sket sidste Gang ved Lov af 9. April 1938. Disse Love er gennem Aarene gentagne Gange blevet vedtaget af samtlige 4 store Partier, og det er sket, fordi man — om end maaske med forskellig Begrundelse — har ment, at denne Lovgivning, som har et flersidigt Formaal, i sig rummer Betingelser for at opretholde en Produktion i Danmark, og at det under disse Forhold vilde være uforsvarligt at hente Sukkeret udefra. I de senere Aar er det ganske sikkert sket hovedsagelig af Hensyn til Beskæftigelsen. Man kan vel sige, at foruden de adskillige Tusinder af Arbejdere, som Industrien til Stadighed anvender, vil der under de store Sæsoner i Sukkerroetiden være Anvendelse for mellem 50000 og 75000 Arbejdere paa de 71000 Tdr. Land, som vi altsaa i det kommende Aar skal have med Sukkerroer. De fire store Partier giver altsaa stadig denne Lov Tilslutning, og jeg vil tilføje, at jeg ikke kan tænke mig, at noget Parti med politisk Ansvar tør stille Forslag om Lovens Ophør, saa at de arbejdsløse Hær skulde forøges med saa mægtigt et Tal.

For Aar tilbage rummede denne Lov ogsaa et Valutaspørgsmaal; i Aarene omkring 1934—35 var det temmelig besværligt at skaffe Valuta til Import af Sukker. Jeg erkender, at dette Spørgsmaal ikke er saa nær ind paa Livet i Øjeblikket; man kan vel snarere sige, at der er Grund til at træffe visse Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til Forsyningen med dette for Befolkningen saa vigtige Næringsmiddel. Krigstilstandene rundt omkring og eventuelle Blokader kan jo nok stille Krav om, at vi i Tide tænker paa Selvforsyning med dette Fødemiddel.

For det tredie er denne Sag ikke uden Interesse for Statskassen. Den indenlandske Afgift af Sukker udgør 9,8 Mill. Kr. aarlig og Tillægsafgiften 8,5 Mill. Kr.,